

Indrømmelser tilligemed den, som vi ogsaa have søiet til med Hensyn til Fæstningsartilleriet, gjøre, at disse voxe op til forskjellige smaa Tilstørrelser, og derved fremkommer den Sum, jeg angav; det beror ingenlunde paa nogen Regnefeil, men paa en Sag, som jeg maatte forudsætte var Thinget bekendt, nemlig at en Udvidelse af Tjenesten ved de særlige Baaben gennemgaaende er foregaaet. Jeg skal gjentage, at af disse Indrømmelser vare de væsentligste gjorte, før Sagen optoges til Forhandling i Fællesudvalget. Med Hensyn til den finansielle Beregning er der endnu et Punkt, jeg vil sige til. Naar nemlig det høitærede Medlem fra Belsingør (Thomsen) gjorde gjældende; at vi maatte være fortrolige med, at der forestaar en forøget Beføstning ved Lønningsrevisionen, er det naturligvis ogsaa alle nærværende, og vi vide, at de Beregninger, der ere opstillede, ere opstillede paa Basis af de nuværende Lønningslove og øvrige gjældende Love. Men jeg maa sige til, at ved den Indskrænkning i Fodfolkets Tjenestetid, som vi her foreslaa, vil der ske en Besparelse paa § 26 i Finantsloven, nemlig det ekstraordinære Lønningsstillæg til Menige og Underkorporaler, som der findes optaget, og som staar der iaar, skjøndt intet andet Dyrtdstillæg findes paa Finantsloven, og denne Besparelse vil kunne anslaaes til en Sum af nogle og fyrretive Tusinde Kroner. Denne Sum vil man altsaa kunne være berettiget til at trække fra den Merudgift, som Forslaget fremkalder; men jeg bemærker udtrykkelig, at det have vi ikke gjort, fordi ogsaa det ligger udenfor de egentlige reglementerede Lønningsbestemmelser, hvorpaa Beregningen er bygget. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har nu betroet os, at det er hans Agt til 2den Behandling at opstille Landstingets Forslag som Undringsforslag med en hel Masse Underændringer. Det skal ganske vist interessere mig at se et saadant Forslag fremkomme, men forøvrigt maa jeg sige, at jeg ønsker saa lidt som muligt at tage yderligere Del i denne Diskussion. Jeg overlader med Fornøielse det sidste Ord til det eller de ærede Medlemmer, som endnu ikke have faaet Tid til Saadant.

Jeg har endnu til Slutning et Par enkelte Bemærkninger. Jeg opfatter det, kan jeg gjerne sige, efter 10 Maaneders trelsom Gjerning som en Vresopreising for Rigsdagen, at det er lykkes Mand af begge Rigsdagens Afdelinger at tage denne Sag i deres Haand og føre den, som jeg haaber, til et heldigt Resultat. Det er vort Ønske, som det er vort Haab, at ogsaa Kongen vil med fuld Fortrøstning til Fædrelandets Forsvar skrive sit Navn under denne Lov, og vi rette den indtrængende Opfordring til hele det danske Folk, at det vil modtage denne nye Ordning med Tillid og høre den oppe med den Iver og Lyst, som ene kan bringe den til at undgaa at blive et dødt Bogstav. Forslagsstillerne

hverken ønske eller vente, at vort Forsvar tillands eller tilvands vil blive sat paa nogen virkelig alvorlig Prøve; men sker det, tør jeg i, kan jeg gjerne sige, hele Rigsdagens Navn udtale det Ønske til Slutningen, at der paa vor Fane maa komme til at staa skrevet de Ord: Danmark venter, at hver Mand vil gjøre sin Pligt, ligesom vi i dette Øieblik tro at opfylde vor Pligt ved at stemme for det foreliggende Lovforslag. Jeg slutter med en Hensætning til Rigsdagens ærede Formænd saavel som til den høie Regjering, om det kunde være gjørligt at fremme denne Sag saa hurtigt, at Loven kunde komme til at faae Navn af den 25de Juli, at vi paa den Maade kunde fejre Skeddagens Tredivaarsdag.

Winther: Jeg vilde have havt Ordet tidligere. Efterat den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu saa vidtløftig har udtalt sig om, hvad der er fremkommet, og efter at han i Særbeleshed sluttede paa en saadan Maade, at man jo næsten kunde være bange for at tage Ordet, naar man ikke vilde følge lige i Hølene paa ham, har jeg ikke videre Lyst til at udtale mig om en Sag, der iøvrigt er betegnet som meget uheldig i mange Henseender af dem, der kjende bedre til den Slags Sager end jeg. Jeg skal ikke være med til at hindre Sagens Overgang til 2den Behandling; thi jeg hører nemlig ikke til dem, der bebrejde Folk, at de underhandle med deres politiske Modstandere. Jeg gad vidst, hvorledes der skulde være Haab om at faae nogen Ting igennem under en Forsfatning som denne, naar man ikke vil prøve paa at underhandle med politiske Modstandere. Erfaringen viser, at man fra begge Sider eller, jeg kan sige fra alle Sider, har gjort det Samme i saa Henseende, saa det forekommer mig, at det er rent spildt Ueilighed at den Iver, man anvender paa at undergrave hinanden derved, at man godtgjør, at man fra anden Side har villet underhandle med politiske Modstandere. Der er ingen Ting, der forekommer mig, som har været saa længe i Rigsdagen, mere komist end det, at man angriber hinanden derfor; thi Gud og hver Mand, som kjender til Rigsdagen, veed, at det er Noget der er sket, saa længe der har været en Rigsdag. Vil man bevare denne Forsfatning og Folkets Interesse for den, gjør man under den nuværende Forsfatning Klogt i at søge at faae praktiske Resultater frem, og efter Bestaffenheden af vor Forsfatning kan det ikke gjøres uden derved, at modstridende Elementer bringes til at blive enige om Noget. Lad os altsaa for Fremtiden lade det fare at angribe hinanden, fordi man søger at blive enige om praktiske Resultater med sine politiske Modstandere. — Det, der egentlig bragte mig til at begjære Ordet, var at jeg blandt Forslagsstillerne ser en Mand, som jeg tidligere har staaet ganske nær med Hensyn til Hærsagen, og som jeg blev noget